

Ó Bhaile an Phuitigh go Las Vegas!

Bhí mé ar mo bhealach chuig Oifig an Phoist seachtain ón Aoine seo caite, rud a mba ghnách liom a dhéanamh gach Aoine chun mo phinsean a bhailiú, nuair a casadh díoltóir ticéad an Lotto áitiúil orm. Bím i gcónaí ag iarraidh tacaíocht a thabhairt don cheantar agus mar sin cheannaigh mé ticéad do Lotto Bhaile an Phuitigh. Bhí togha na nduaiseanna le buachan - turas go Las Vegas agus \$10,000 airgead póca. Nár bhreá é! Roghnaigh mé ceithre uimhir agus shínigh mé an ticéad. Ag seacht mbliana agus ceithre scór cheap mé go raibh sé thar am agam dul ar laethanta saoire.

Shroich mé an baile thart ar a hocht an chlog an oíche sin tar éis chuile phingin de mo phinsean a chaitheamh in 'An Fód Móna' - tá praghas an phionta imithe ó smacht ar fad! Leag mé mo thicéad Lotto suas go cúramach ar an drisiúr agus shín mé siar sa gcathaoir go léifinn páipéar an lae. Ní mba thúisce mo thóin leagtha ar an gcathaoir ná thosaigh an fón ag cur a chraicinn de. Ní hé an dea-bheannacht a chuir mé air!

D'fhreagair mé go cantalach agus cé a bheadh ann ach an fear a dhíol an ticéad liom ní ba thúisce sa lá. Ba bheag nár tháinig laige orm nuair a dúirt sé liom go raibh an chéad duais bainte amach agam sa Lotto. Chaith mé uaim an fón agus thosaigh mé ag léimt thart mar a bheadh bromach ann! Thosaigh an fón ag cur de aríst - ba é mo dhuine a bhí ann aríst agus é ag iarraidh a fháil amach an mbeinn ag glacadh leis an duais - a léitheid de cheist! Ach ba é an rud ba mhó a bhí ag cur as dó siúd ná cé a bheadh ag dul in éineacht liom, mar, dar ndóigh, ba dhuais do bheirt a bhí ann. Thosaigh mé ag cuimhniú ach níorbh é an t-am ab fhearr den lá é le bheith ag cur cruacheistean agus gheall mé do go nglaofaínn ar ais air. Shocraigh sé go gcasfadh sé liom in Aerfort na Sionainne ar an dara lá fichead de Mhí na Bealtaine leis na ticéid.

Trí seachtainí a bhí fágtha agam le mo chuid málaí a phacáil agus compánach a roghnú. Níor thóg an phacáil rófhada ós

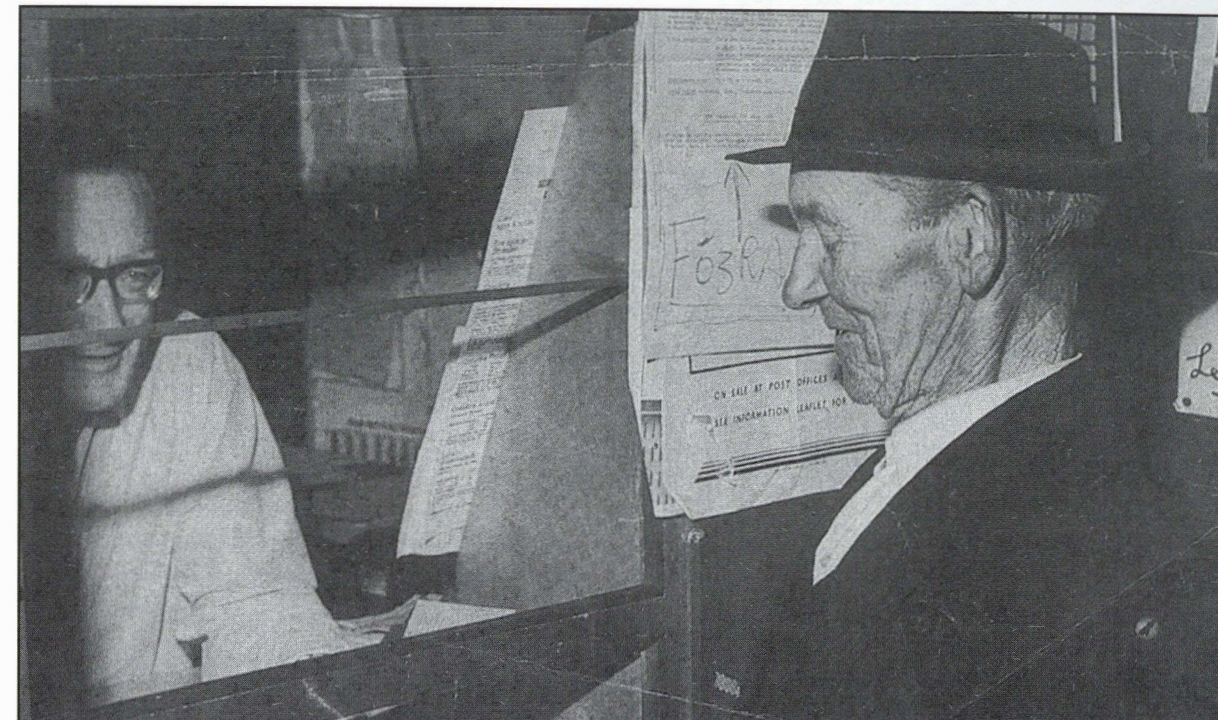
rud é nach duine mé a bhfuil vardrús ilchnuasach agam. Chinn sé orm aon duine a fháil chun súil a choinneáil ar an teach agus aire a thabhairt do na hainmhithe. Mar sin bhí orm cúram an tí a fhágáil faoin aláram agus maidir leis an gcat agus an madra, bhuel bheadh orthu fanacht ina dtoscadh nó tosú ar an bhfiach! Ach fós ní raibh aon chompánach faighte agam. Ní raibh ach beirt faoin spéir a thabharfaínn liom - Micilín Bob Johnny agus Maidhc Chóilín Pheait Willy - agus an áit ab fhearr le teacht orthu siúd ná sa bhFód Móna. Tar éis mo shuipéir bhuail mé síos chuig an mbeár agus céard a bheadh tarraingthe suas taobh amuigh ach otharcharr agus beirt fhear ag iompar seanfhir amach ar shínteán. Ní raibh a shamhail beo ach Micilín Bob Johnny. Bhuail mé liom isteach agus dúirt Maidhc Chóilín Pheait Willy liom gurbh é a bhí ann ceart go leor. De réir cosúlachta bhí an iomarca alcóil sa gcóras aige agus ní raibh cois faoi. Ní raibh aon cheist faoi anois gurbh é Maidhc a chaithfeadh dul go Vegas liom.

Ní raibh an turas go Vegas chomh fada is a cheap mé - bhí sé trí huairé ní b'fhaide. Ní raibh a fhios agam céard a dhéanfainn liom féin. Shroicheamar Aerfort Las Vegas cúpla céad cupán caifé níos déanaí. Thuirlingíomar an staighre ón eitleán agus trasna an rúidbhealaigh go dtí an *limousine* fada bán a bhí ag faire orainn chun muid a thabhairt go dtí an t-óstán, - ní fhaca mé a léitheid de chompóirt ariamh. Bhí na céadta catalóg caite timpeall na háite ag tairiscint cluichí sna céadta casáine a bhí san áit. Leath dhá shuíl Mhaidhc ina cheann agus bhí a fhios agam ar an bpointe cá mbeadh sé siúd ag caitheamh a chuid laethanta agus mise ina theannta! Ní sheasfadh an \$10,000 i bhfad. Ní i bhfad a sheasfadh muide ach oiread le mo *pacemaker* agus Maidhc ina chathaoir rotha le trí bliana. Bhí a fhios agam i mo chroistigh go gcaithfeadh muid é a thógáil go réidh.

Maidin lá arna mhárach dhúsigh cnag ar

an doras muid ag a haon déag an chlog. Ba é an póirtéir a bhí ann lenár mbricfeasta agus níl dabht ar bith faoi ach ba bhreá gnaíúil an bricfeasta é. Ní mórán cosúlachta a bhí aige leis an leite dóite, tósta bealaithe agus tae fuar a bhíodh agam thiar sa mbaile. Nuair a bhí ár ndóthain ite againn shocraíomar go dtiocfadh muid ar thuras bus den chathair ach níor thóg se seo an-fhada mar chomh luath is a shroicheamar an chéad chasaíne isteach linn ann i ndiaidh ár mullaigh. Ní mórán cearrbhach a bhí ann fós ós rud é go raibh sé luath sa lá. Bhí ainm an chasaíne scríofa i soilse geala ildaite os cionn an dorais. Silim gur 'Cleopatra's Palace' an t-ainm a bhí air ach ní ar an ainm a bhí aird againn. Nár bhreá an áit í, an ceann ba mhó i Las Vegas, déarfainn.

Bhí dúil agam féin in úlla agus anonn liom go dtí an meaisín seo a raibh pictiúir d'úllaí air - shíl mé go mba meaisín a dhíol torthaí a bhí ann. Chaith mé isteach dollar agus tharraing mé an lámh a bhí ag gobadh amach as an taobh ach dá mbeinn ag tarraingt go deo diabhal úll a thiocfadh amach! Céard a thiocfadh aníos ar an scáileán ach trí phéitseog - anois cén ghraithe a bheadh agamsa do phéitseog, gan trácht ar thrí cinn? Bhuail mé bleaist de chic air agus céard a thiocfadh amach as ach na céadta dollar. Shíl mé go raibh an diabhal déanta agam agus ní raibh baol ar bith go raibh mise ag dul ag tógáil aon airgead ach mo dollar féin - ní bhéarfaí ormsa le haghaidh goid! D'éalaigh mé liom anonn go dtí ceann do na boird go bhfeicfinn an mbainfinn aon scil as an gcaic sin. Bhí Maidhc socraithe isteach cheana féin agus cártaí ina lámh aige agus é ag imirt le cearthar eile. Dúirt mé go raibh sé chomh maith dom féin lámh chártaí a fháil. Ach ní raibh sé chomh héasca sin a dúirt an sco-rach a bhí i gceannas na bhoird. Chaithfinn 'chips' a fháil ar dtús. Shíl mé go mb'aisteach an t-iarratas é sin ach amach liom crochta an doras agus fúm m'aghaidh a thabhairt ar an 'chipper' ba ghairé! 'Supermac's' ní raibh le fáil i Las Vegas. Chuir mé ceist ar chuile

Ó chlér: Sean Tuohy (Iar Úinéara Oifig an Phoist in Indreabhán) agus Peaide Bán Mac Diarmada (Lochán Beag).

Meastú cén méid a b'fiú i "Euros" é ???

Ó Bhaile an Phuitigh go Las Vegas! ... dhuine a chas dhom ó bhleaic go Jap; ó phutach de Yank agus ó Ghearmánach beag cantalach, ach duine ná deoraí níor chuala trácht ariamh ar 'Supermac's'.

Faoi dheireadh thug mé suas agus shocraigh mé dul ar ais agus iarracht a dhéanamh bord eile a fháil ach ní raibh puth de m'anáil fágtha agam agus bhí orm tacsáí a fháil. Nuair a bhí mé ag íoc an tiománaí thug mé faoi deara go raibh slua mór cruinnithe timpeall ar fhear a bhí ag imirt chártaí agus anonn liom go bhfeicfinn céard a bhí ag tairlú. 'Séard a bhí ar siúl aige ná go raibh sé ag iarraidh ar an bhfear a bhí ag leagan na ngeallta dath cárta a phiocadh agus dá n-éireodh leisean an dath ceart a phiocadh chaillfeadh fear na gcártaí an geall. Shílfeá go raibh sé sin sách simplí. Tharraing mé amach mo sparán airgid agus chuir mé ceist ar fhear an bhoird céard é an méid is lú airgid a chaithfinn a chur ar an mbord le go bhféadfainn

imirt. Ar dtús dúirt se \$50 ach nuair a chonaic sé an rolla nótaí a bhí sa sparán ní raibh sé i bhfad ag ardú an phraghais go dtí \$1,000. Diabhal mórán a chur sé sin isteach orm, nach raibh \$10,000, agam? Shílfeá nach raibh an chuid eile a bhí ag an mbord an-sásta leis an socrú seo, áfach, mar thóg siad a gcuid airgid ar ais an-sciobtha. Leag mé mo chuid airgid ar an dath dubh agus ar ndóigh chaill mé mo mhíle an-tapaidh.

Ní fhéadfainn scaoileadh leis sin chomh héasca sin, chaithfinn é a bhuachan ar ais. Ar ndóigh, chaill mé arís agus anois shocraigh mé ar \$2,000 a leagan ar an dubh, arís. Níl seans ar bith ann go mbeadh mé mícheart trí huairé i ndiaidh a chéile, nó an mbeadh? Ní bheadh aon duine eile ach an leibide seo, Josie Joe Phat Mac Wellington, nár bhuaigh aon rud ariamh ach an turas seo a bhí anois níos cosúla le tromluí ná saoire i Las Vegas. \$4,000 caillte i dhá nóiméad - caithfidh sé go mba é an méid ba mhó

airgid a cailleadh ariamh in achar chomh gearr ama!

\$6,000 fágtha. Leagfainn síos é agus gheobhainn mo \$4,000 ar ais agus b'fhéidir dá mbeadh an t-ádh liom go ndéanfainn \$2,000 brabach. Dearg an t-am seo, nach raibh sé in am agam athrú! Níor bhreathnaigh sé go mba dath ádhúil é an dubh! Chroith sé na cártaí agus nuair a sháigh sé an t-aon spéireata faoi mo shrón, phléasc an *pacemaker* agus múchadh na soilse! Nuair a dhúsigh mé bhí mé ar shlat mo dhroma in Ospidéal Las Vegas agus taom croí faighte agam. Lá arna mhárach bhí mé ar eitleán ar ais go hÉirinn, áit ar chaith mé seachtain in Ospidéal Bhaile an Phuitigh. Tá mé ar ais ar mo sheanléim arís ach tagann criothán orm chuile uair a fheicim paca cártaí. Scéal na scuan níl ó Mhaidhc - chuala mé ráfla gur oscail sé a chasaíne féin i Las Vegas. Meastú?!